

**LIŠKA
MĚNÍ SRST,
ne POVAHU**

**ANNA
HAMŠÍKOVÁ**

● ■ **pointa**

Liška mění srst, ne povahu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Anna Hamšíková

Liška mění srst, ne povahu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Liška mění srst, ne povahu
Anna Hamšíková

Copyright © Anna Hamšíková, 2024

ISBN tištěné verze 978-80-7691-370-7

ISBN e-knihy 978-80-7691-555-8 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-556-5 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-549-7 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

(1)

Zoe prudce dupla na brzdu a odkudsi zaznělo hlasitě: PSSSSSSSK! Chvilí jen strnule svírala volant. „Do prdele,“ zavrčela pak, aniž by se podívala dozadu. *Písek*. Vozila ho s sebou pro případ, že by znovu zapadla do závěje, ačkoli poslední dva týdny nebylo po sněhu ani památky. Celý obsah těžkého kbelíku měla momentálně vysypaný v kufru, což vzápětí z její mysli vytlačila – liška? Zoino auto na ni upíralo pronikavé světlomety, ona však stála klidně, ozářena uprostřed lesní cesty a zdálo se, jako by ji ani v nejmenším nevyvedlo z míry, že právě málem způsobila dopravní (a pro zvíře jistě smrtelnou) nehodu. Zírala dívce přímo do očí a ta se nezmohla vydat ani hlásku. Odjakživa chovala k liškám odpor hraničící až s fobií a teď se ji jedna z nich očividně pokusila zabít.

Byla ošklivá. Chyběl jí pořádný kus ocasu a z jejího pohledu naskakovala husí kůže. Po chvilí odvrátila hlavu a elegantně zmizela v potemnělém lese. Avšak tímto činem se nebohá liška stala poslední kapkou Zoiny již tak silně nakrápnuté duševní rovnováhy.

„Jen padej, ty bestie ohyzdná!“ ječela nepřičetně. „Proč zrovna já musím bydlet v týhle bohem zapomenutý prdeli? Všude jenom les, silnice jsou tragédie a nonstop fouká vítr! Nenávidím to tady!“ a vzteky se rozbřečela. Hlasitě kvílet a vzlykat vydržela asi minutu nebo dvě, poté si rukávem svetru otřela oči a s žalostným popotahováním se vydala směrem k domovu.

Rodný dům držel pohromadě silou vůle. Stál hluboko v lesích uvnitř natolik nepatrné osady, že pomalu nestála za označení do mapy. Tvořilo ji sotva deset domů, z toho jen pár trvale obydlených. Přes veškerou Zoinu snahu je hrstka místních považovala za podivíny.

Zoe byla v pětadvaceti letech nejstarší z pěti sourozenců a vše obstarávala s dospělým bratrem Zolem. Rodiče zemřeli před sedmi lety pod utrženou lavinou. Ona a Zolo pracovali ve městě v továrně na kovové zámky a klíče, neměli moc peněz a pečovali o mladší sourozence. Nevítanou pozornost přitahovala především jejich jména, kromě Zoina byla velice neobvyklá. Bratři Zolo, Zen a Zino a nejmladší sestra Zoja. Všem se pletli a naneštěstí byli Zino se Zenem ještě identická dvojčata.

Zoe dnes, jako téměř každý den, přijížděla domů za tmy. Zacouvala do vrat, zhasla motor a na okamžik setrvala bez hnutí za volantem. Pak vystoupila, obešla auto, vytáhla z kufru svou tašku, otřepala z ní písek a hlasitě zabouchla. Poté zamířila do domu.

„Zoeeeeee!“ skočila jí za krk Zoja, když za sebou dovírala vchodové dveře.

„Nejedeš trochu pozdě?“ otázal se Zolo.

„Zdržela mě jedna mrcha,“ odušila chladně.

Zolo povytáhl obočí a zpozorněl. „Na dílně?“

„Na cestě!“ vyprskla a praštila taškou o zem. „Hnusná liška bez ocasu, nejradši bych to zajela úplně!“

„Chudák!“ vřískla Zoja a utekla se zamknout do pokoje.

„Skvělý, Zoe,“ poplácal ji Zolo po rameni, „tak tohle je dneska počtvrtý.“

„Vysypala mi písek!“ dodala dotčeně, zatímco odcházel pryč.

„No jo, lišky jsou totiž chytrý. Ne jako ty,“ rozchechtal se Zino a zmizel dřív, než mu stihla jednu vrazit. V chodbě zůstali jenom ona a Zen. „Máma je měla ráda,“ pronesl tiše a zanechal tam sestru stát samotnou, plnou výčitek.

Zalezla do své ložnice, poměrně malé místnosti zaplněné knihami, s vysokou komodou na oblečení a postelí. Stiskla tlačítko rádia, aby si poslechla události, a rovnou tak jak byla,

ještě ve svetru, padla na postel. S obličejem zabořeným do polštáře poslouchala afektovaný hlas komentátora pořadu:

„... vlci v Česku, teď je o nich nejvíce slyšet v Beskydech, napadají především ovce farmářů, útoky jsou mnohem čtenější než v loňském roce. Jaký je důvod? Kolik vlků u nás vlastně žije? A proč se do Česka vracejí? Tomu se budeme věnovat v následující půlhodině. Odpovědi nám přináší přední odborník na velké šelmy z Přírodovědecké fakulty Univerzity Karlovy...“

Zoe v posteli mírně nadzvedla hlavu a pokusila se z nohou dostat zavázané boty bez použití horních končetin.

„Proč v Beskydech přibývá vlčích útoků na hospodářská zvířata?“

„Obecně se dá říct, že vlci preferují volně žijící kopytníky, v opačném případě se obvykle jedná o náhodný jev. Může však docházet ke sporadickým útokům, pokud se vlčí trasy přetnou s pastvinou. Jestliže se zvíře systematicky zaměřuje na domácí zvířata, potom se většinou jedná o jedince nějakým způsobem hendikepovaného. V případě vlka, který je sociálním predátorem, je takovým nejčastějším hendikepem ztráta partnera způsobena kupříkladu vlivem mortality na silnicích, pytláctvím a tak dále...“

Než se pořad dostal za polovinu, spala Zoe jako zabitá. Ve svetru a s jednou botou stále na noze.

(2)

Zima se letos zdála obzvláště dlouhá a Zoe, přestože měla zimu a především podzim raději než jaro a léto, pomalu docházelo, jak moc se těší na oblevu. Po kratší odmlce opět nasněžilo, což v jejich osadě znamenalo zdlouhavé a namáhavé odhazování sněhu z auta i z cesty k silnici.

Onoho rána vstala jako vždy časně, a protože směnu v továrně měl Zolo, na Zoe připadlo obstarat mladší sourozence. Odklidila sních a po snídani odvezla děti do školy. Po návratu z nejbližší vesnice, která by se díky škole, lékárně a pár obchodům dala s přimhouřenýma očima považovat za známku civilizace, si Zoe navlékla teplejší oblečení a vydala se na procházku lesem.

Okolní svět byl ztichlý, jako přikrytý těžkou dekou, jen zmrazky pukající pod jejími kroky příjemně křupaly. Zhruba po čtvrt hodině cesty se Zoe zmocnil neurčitý pocit, že ji něco sleduje. Zastavila a pozorně naslouchala okolí. Slyšela jen svůj dech, který se před ústy srážel v jemnou páru, a v uších ji slabě hučelo. Così šustlo přímo za jejími zády, prudce se obrátila a spatřila ošklivou lišku bez ocasu. Krve by se v ní nedořezal, ale kupodivu nezačala vrískat, pouze na tvora civěla jako na zjevení. První, co Zoe prolétlo hlavou, bylo že zešílela. Že má halucinace a projevují se v podobě lišky s povýšeným výrazem ve tváři a se zmrzačeným ocasem.

Chvíli na sebe jen zíraly. Liška moudře, Zoe lehce natvrdle. Znenadání se liška odvrátila a ledabyle vyrazila po cestě. Zoe krátce zaváhala, ale rozhodla se zvíře sledovat. Po několika metrech sešla liška z cesty, avšak stále udržovala mírné tempo, aby ji Zoe neztratila z očí. Ta zarputile ignorovala rostoucí nervozitu i strach a vykračovala za ní.

Než stihla jakkoli zareagovat, něco ji hrubě srazilo do sněhu a zacpalo ústa, aby nemohla volat o pomoc. Oči měla doširoka rozevřené hrůzou a k zemi byla drcena cizí vahou. Ke svému zděšení si uvědomila, že ji napadl člověk.

Na rozdíl od Zoe, která byla čistá a upravená, působilo dvakrát tak velké stvoření velice zanedbaně. Vyzábělý muž měl nemyté vlasy smotané do pevného uzlu, na sobě ohavně páchnoucí hadry a za nehty špínu. Odhadem mu bylo kolem třiceti, přestože v obličeji se mu rýsovalo mnohem více vrásek než Zoe kolem očí, když se smála. Teď však měla do smíchu daleko.

„Jak dlouho sleduješ toho čuvara, klíčnice?“ zavrčel Zoe do ucha, ale ruku jí z úst nesundal. „Nechám tě promluvit, tak neudělej žádnou hloupost,“ blýsklo mu výhružně v očích.

Zoe sebrala zbytky kuráže ze samého dna vlastní duše a přikývla na znamení, že rozumí. Bledý muž odtáhl špinavou ruku, dívka se zhluboka nadechla, ale nevypravila ze sebe ani slovo. Strach jí příliš svazoval hrdlo.

„Přešla tě odvaha? Mluv!“

„Nemůžu,“ hlesla neschopna vydolovat z paměti, kde přesně na tvora narazila.

„Vidíš snad čuvara poprvé, klíčnice?“

„Cože?“ Zoe se přičilo, že ji neustále oslovoval klíčnice, jak vypadal i mluvil.

„Byla u vašeho domu, nebo ne?“ pronesl ledově a prstem mířil na zvíře.

„Ne,“ fňukla a měla chuť dát se do breku. Zdálo se však, že si oddechl.

„Dobrá tedy. Tohle je tvoje,“ vtiskl jí do dlaně drobnou kovovou píšťalku. „Pro případ absolutní nouze.“ Odvrátil se a vyrazil směrem, kde les výrazně houstl. Liška běžela za ním. Zoe v ruce svírala píšťalku a po tváři jí tiše stékala slza. V životě nezažila horší setkání.

(3)

Zima se zlehka chýlila ke konci a Zoe využila poslední možnost zabruslit si na maličkém rybníku ležícím u asfaltky na samém okraji jejich osady. Zavazovala si brusle a do tváře ji lechtaly rozpačité paprsky únorového slunce. Zanedlouho bude po sněhu, pomyslela si a vrávoravě vstoupila na led. Bruslila sama.

Zoe byla odjakživa samotář a společnost lidí vyhledávala minimálně. Naprosto si vystačila se svými sourozenci, ale ze všeho nejraději se ztrácela v knihách nebo v lese nebo v lese v knihách.

Bruslila zadumaně líné osmičky a nastavovala tvář mdlému slunci. Byla jen v tlustém světlém svetru, kabát nechala doma, a na krku se jí houpala malá kovová píšťalka uvázaná na černém koženém řemínku.

Myslela na podivína s liškou a nebýt píšťalky, byla by si jistá, že trpí bludy. Lámala si s tím hlavu několikátý den v řadě. *Kdo to byl? Co to znamenalo? Skutečně ho tam viděla?* Letmo se dotkla píšťalky na krku.

„Hej, Zoe!“ vytrhlo jí z přemítání děcko brodící se sněhem po kotníky. „Zíno vzkazuje, že máme hlaad a že by ses už mohla vrátit domů!“

„Už jdu, Zojo! Běž napřed a vyřiď jim to! Jen se přezuju!“

Jejich dům stál na opačném konci osady, musela projít celou vískou a minout všechna stavení. V zimě se kouřilo jen ze tří komínů, zbylých sedm domů sloužilo k letní rekreaci.

Kousek od rybníka bydlel postarší muž s velkým psem, stranil se okolním stavením a často odjížděl na delší dobu pryč. Minula všechny budovy, zřejmě prázdné.

Zoin dům přes loučku sousedil s poslední obydlanou chalupou, tam žili dva staří lidé, kteří neustále pracovali na

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Liška mění srst, ne povahu.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.